

ΙΑΣΘΗΜΑΤΙΚΩΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

[Τοῦ Αἰγαίου Γκαποριῶ]

Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ

(ΠΕΙΛΑΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥ ΜΕΝΩΝ.—Εἰς τὸ χωρίον Ὁρσιβάλ δύρο φαρᾶς καὶ λαθρούρας Βερτώ ἡ Κονθαρντᾶς βούλων μάρρα μὲ τὸ γνιό τον τὸ Φίλιππο στὴν ὅχθη τοῦ ποταμοῦ, κατακούνογυμένο τὸ πτώμα τῆς ηναρᾶς κομήσης Τρεμορέλη. Εἰδοποιούνται αἱ ἀρχαὶ τοῦ χωρίου, αἱ ὄποια κατακράνονται ἐπὶ τόπον καὶ ἐνεργοῦν ἔρευναν. Ὁ πόνγος τῶν Τρεμορέλη εὐθόκεται εἰς ἀναστάτωσιν, ὃς νὰ εἰσήλθε τὴν ῥύτα σ' αὐτὸν ὀλόληρος συμμορία κακούργων. Τὰ πάντα εἰνε τρυματισμένα καὶ βουτηγμένα στὸ αἷμα. Τὸ πτώμα τοῦ κόμητος Τρεμορέλη δὲν εὑρίσκεται ποτένεντα. Ὑποτίθεται διὸ οἱ κακοίργοι τὸ δρόκεν στὸ ποτάμο. Ἀρχέζουν ἀναρρόεις καὶ συλμάνονται ὡς ἐνορχοῦσι πητουργός τῆς ἐπανίστας Γκαπορίν καὶ οἱ δύο φαρᾶδες, ὁ Κονθαρντᾶς καὶ ὁ γνιός του.)

Τοὺς δροὺς τοῦ στηγανούμενού ἐπὶ τοῦ περιπτειωδεστάτου αὐτὸν μεύστοιματος διαγνωσμού θά τους τοὺς σύνδεις ἀναγνώστης στὴν τελευταῖα σελίδα τοῦ Περιοδικοῦ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἡ ὥρα εἰχε περάσει καὶ ἤσαν δοι τῶν κουρασμένων καὶ νηστικοῦ. Ἀπεφίσαισαν νά γευματίσουσαν ἑκεῖ, ἐντὸς τῆς ἐπαύλεως, καὶ νὰ συνεχίσουν κατόπιν τάς ἐρεύνας τουν.

Ο Γκεσέπεν, ὁ Κονθαρντᾶς, καὶ ὁ Φίλιππος ἐτέθησαν ὑπὸ φύλαξιν.

Καὶ ἐξάθησαν πλέον εἰς τὴν τραπέζαριάν, ἑκεῖ στὸ ἵδιο τραπέζι ποὺ είχαν φάγει μετὰ τὸ ἔγκλημα οἱ δολοφόνοι, καὶ ἀρχισαν νά τρωγοῦν διὸ εὐθῆκαν πρόχειρο, σπιωτήλο, βυθισμένοι εἰς τὰς σκηνές τουν.

Γιὰ τὸν ἀνακριτὴ Δομινὺ τὸ πρᾶγμα ήταν πλέον ἀπόδοντος: Ὁ Γκεσέπεν ἐν συνεννοήσει μὲ τὸν Κονθαρντᾶν διέπραξαν τὸ ἔγκλημα διὰ λόγους ληστείας. Ἐμενε πλέον νά ἔξακριβωθῇ κατὰ πόσον είχε συμμετάσχει σ' αὐτὸν καὶ ὁ Φίλιππος Βερτώ, διγιός του Κονθαρντᾶ.

Ἐξω ἀπὸ τὴν ἐπαύλη εἰχε συγκεντρωθῆν τώρα δῶλο σχεδόν τὸ χωριό. Ἡκοδόντο κραυγαὶ καὶ κατάραι κατὰ τῶν δολοφόνων!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

“Οποιοι ἔμφανίζεται ὁ δαιμόνιος Ἀστυνόμος Λεκόκ.

Στὸ τραπέζι ὁ διάκοπος Ζαντρών καὶ ὁ εἰρηνιδέκης πάτερ Πλαντᾶς ἄρχισαν ἐνδιαφέρουσαν συζήτησιν σχετική μὲ τὸν ύπαντο τοῦ πρώτου ἀνδρὸς τῆς κομήσης, τοῦ Σωβερέζ.

— Ο ύπαντος τοῦ Σωβερέζ, εἶπεν ὁ Πλαντᾶς, ύπηρξε κάπως ὑποτικός.

— Δέν πέθανε λοιπὸν ἀπὸ κρυολόγημα δπως μοῦ είπατε; ; ρώτησε δ ἀνακριτής.

— Ισως ναί, ίσως καὶ όχι.

— Τι δέλεστε νά πτητε; Πρόδε Θεοῦ, ἔξηγηθῆτε!

— Θέλω νὰ πᾶ πῶς παρουσίασε καὶ συμπτώματα ὑποτικα καὶ μυστριώδη, τὰ δύοις κανεῖς τῶν λατρῶν ποὺ τὸν ἐνοσήλευαν, οὔτε αὐτὸς δὲν Παρισίον κληρίζεις, ἡμιτόρεσε νά ἔξηγησῃ. Στὴν ἀρχὴν ὑποτικόθηκαν τὸν φαρμακοτοιό. Καὶ τὸν ἐπέβλεπαν ἐπ' ἀρκετὸν καιόδ καθ' ἣν στιγμήν ἐποιήσαντος συνταγῆς.

— Γιὰ ποιὸν φαρμακοποιο μιλάτε; ; ρώτησεν δ ὑπανακριτής.

— Γιὰ τὸν ὑπάλληλο τοῦ φαρμακοποιού τοῦ Ὁρσιβάλ, τὸν Ρεβελώ, ἐναντιεικὸν χειρούργο, ἔνα νέον φαύλον καὶ δινήθικον, ποὺ ἔχασει λεροκυψίως τὸ ἐμπειρίον τῶν ὑπότικων φραμάκων καὶ διαφόρων ματζουνιών. Αὐτὸς δὲ διάβολος, συνέψιεν δὲ δόκτορο Ζαντρών, εἶνε διαβολεμένος στὴ χημεία. Ἐκαίε πέντε χρόνια βοηθός μον καὶ ἔπειτα πολλὰ πρόγματα σχετικῶς. Καὶ σημειερα ἀκόμη συνήζει στὸ χημεῖο μον. Δέν τοῦ εἶνε μάλιστα δύσκολο νά μοῦ κλέψει ἀπὸ κεὶ μεσα διάφορο δηλητήρια καὶ πρέπει νά λέβω τα μέτρα μον.

Ο Πάτερ Πλαντᾶς ἀκούσας τὴν τελευταίαν φράσιν τοῦ δόκτορος ἔγινεν ἔξαφνικά τρομερὰ χλωμός. Ο δόκτορο Ζαντρών τὸ ἀντελήφθη κ' ἐποεισε νά τὸν ωριήσῃ :

— Πρόδε Θεοῦ! τι ἐπάθατε φύλε μον;

— “Α, ίπτοε τὸ σοβαρό. Κάπιουν πονάκο στὴν καρδιά ποὺ μοῦ ἐπέδρασε πειά.

Η συζήτησις δὲν συνεχίσθη γιατὶ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀνοιξεν μπούμως ἡ πόρτα καὶ ἐμπῆκε μέσα ἔνας ἀνθρωπός ἐντελῶς ἀγνωστός τους, ἔνας τύπος ἀνγυρόπου κάπτος γελοίου, μὲ φαβορίτες καὶ ἔανθρο γενάρι, γεντιγύριτα καὶ μὲ πλατυγρό καπέλλο. Ἐμοίαζε ἐσι μὲ καλὸν καὶ ἀγαθὸν ἐπαρχιώτην νοικούρην.

Ο ἀγνωστος ἀπεκαλύψθη καὶ ἔκαμε μιὰ γελοία ὑπόκλισι.

Ο ἀνακριτὴς ἔξοργισθη.

— Ποιὸς είσθε σεῖς; ; φώναξε καὶ ποιὸς σᾶς ἐδοκει τὸ δικαίωμα νὰ μπῆτε ἐδῶ μέσα;

Ο ἀγνωστος ἔχαιρετησεν ἐκ νέου καὶ ἀπεκρίθη :

— Είμαι δ ἀστυνόμος Λεκόκ ἀπὸ τὸ Παρίσι ! Ἡρθα κατόπιν

τηλεγραφικῆς προσκλήσεως τοῦ κ. ἀνακριτοῦ..

Ο ἀνακριτὴς Δομινὺ καθησύχασε. Ἐκύπταξε καλά—καλά τὸν Παρισιόν ἀστυνόμο, τὸν περιοργάνων καὶ δὲν ἐφάνηκε καθόλου εὐχαριστημένος ἀπὸ αὐτόν. Ἐφάνετο τόσον ἀνόητος δ ὄντης Περιοδικοῦ:

Μόνον δ πάτερ Πλαντᾶς ἀντελήφθη μὲ μιὰ ματιὰ διὰ τὸν πεταμέσειν αὐτὴν ἐκρύπτειο ἐνας ἀληθινὸς διάβολος, ἔνας ἀπὸ ξεφτέρων τοῦ Παρισιοῦς ἀστυνόμους, ἔνας μωσαϊκὸς ἀστυνόμος ἀπὸ τοὺς πειδονάτους:

Ο Λεκόκ ἀδιαφρόδων γιὰ τὰ βλέμματα ποὺ τοῦ ἐρρίχναν οἱ τρεῖς ἄλλοι, ἀνοιξε ἔνα κουτάκι, πήρε μέσα μιὰ καραμέλλα τοῦ βῆχα καὶ τὴν ἔβιλε σε στόμα του, σὸν ἐπαρχιώτης ποὺ δὲν τοῦ κοίτει παρφίνατος,

Ο ἀνακριτὴς τὴν εἰχε παθει σχετικῶς. Δὲν είχεν ἀντιληφθῆ τὸν μάτινομικὸν λόγον κατὰ τὴν δρομήν τε ποδοβάτου. Τέλος ἀνεσήκωσε τοὺς ώμους σάνη νάθελε νά πῆ εις δρυντικὸν αὐτὸν ποὺ μούστειλαν λι καὶ στραφεις πρὸς τὸν Λεκόκ τοῦ εἰπε :

— Ήρθατε αὐτὴ τὴ στιγμὴ σιδ—Ορσιβάλ;

— Μαλιστα, κ. ἀνακριτά.

— Τότε θά σᾶς ἀφηγηθῶ μέρεως τὶ συνέβη ἐδῶ τὴν περασμένη νύχτα.

— Είνε περιττόν, κ. ἀνακριτό, εἶπεν δ Λεκόκ μὲ κάπτοντα περιφράνεια.

— Ο ἀνακριτὴς Δομινὺ ἔμεινε ἐμβρόντητος.

— Γιατὶ εἰνε περιττόν; φάσητε.

— Γιατὶ τὰ ζέματα διλα.

— Τὰ ζέματα διλα; ; Αδύνατον. Τὶ μπορεῖτε νά ζέμετε;

Ο Λεκόκ εχαφεις ήσυχη σᾶλλη μιὰ καραμέλλα τοῦ βῆχα κι' ἐδημηγήθηκε, δὲν εξεις λεπτομέρειες τοῦ ἔγκληματος στον Δομινύ, πᾶν διὰ δηλαδή δ κ. ἀνακριτής ἔγνωριζε καὶ κάπι παρατάνων.

Ο Δομινὺ ἀπορούσες ἀλλα κι' ἐθύμων μὲ τὸν διαβολάνθρωπον αὐτὸν. Ο Κονφοτάς καὶ δ Ζαντρών τῶν κύταζαν καὶ τάπλικτοι. Καὶ μόνεν δ πάτερ Πλαντᾶς τὸν περιέβαλε μὲ βλέμμα συμπαθείας. Είχε μερισθῆ δ σοφῆς εἰργοδίκης τὴν ἔμπλαν τοῦ ἀστυνομικοῦ...

— Ποιὸς σᾶς δημηγήθη τὰ τῆς δολοφονίας κύριε Λεκόκ; ; οώρησεν εξαφνα τὸ Δομινύ τὸν ἀστυνόμον.

— Τὰ ξανθά, κύριε Ανακριτά, δοσ νὰ φθάσω ἐδῶ ωτῶντας τὸν εἴσοδο τοῦ ἀλλοῦ. Είνε τόσο ομιλητοὶ καὶ κάπτοιοι αὐτὸι οἱ αγαθοί τοῦ Ορσιβάλ!

Ο Δομινὺ δὲν είχε νά πῆ τίποτε περισσός ερο σχετικῶς. Ρώτησε μόνεν τὸν Λεκόκ ἀν όντης εἰδέχηται.

Αρχισαν πάλι τὰ περιέρχονται τὰ διαμερίσματα, δοι μαζύ, προσέχοντες τὸν Παρισιόν ἀστυνόμον, δ ὅποιος ἔτιοιαζε οὖν λαγωνικό κι' ἔξταζε τὰ πάντα.

Οταν είδε τὰ αίματα στὴν αγάπη ποὺ δόηγούσθε στὸ ἐπάνω πάτωμα, τα ἔξταζε τὰ καλά καλά κι' ἔψητόντος :

— Διάβολε! ; Σὲν πολὺ αιμα τὸν έποιησηθήτης !

— Οταν είδε τὸν αίματα στὴν αγάπη ποὺ δόηγούσθε στὸν πάτωμα, τα μέτρα περιέρχονται τὸν αἴθουσα διαβολέμενος στὴν αίθουσα τοῦ Παρισιού.

Ο Λεκόκ κατέταξε τὸ ρολόγι της περιθώριας.

— Ηταν σταματισμένο στὶς 3 καὶ 30’.

— Ετσι, τὸ βρήκατε τὸ ρολόγι; ; φώτησε.

— Οχι, ηταν πεισμένο κάπτοντα στὸ πάτωμα καὶ σταματισμένο ἔξηγησεν δ Δομινύ.

— Κι' ἔχετε τὸν ἀντελήφη πῶς τὸ ρολόγι σταμάτησε τὴν ώρα τῆς δολοφονίας;

— Φυσικά, κ. Ἀστυνόμοι ! είτεν δ δήμαρχος.

Ο Λεκόκ χαμογέλασσε πονηρά.

Συνηθισμένος νά ὑφενῆ καὶ νὰ μιλῇ μόνος του πῆρε, τὸ ρολόγι στὰ χέρια του καὶ ἀρχισε νά τὸ ἔξταζη μόνος φιουσμένος.

— Ασφαλῶς τὰ πρόγματα εχουν γίνει δπως τὰ ποτεύομενα. Μενά τὴν δολοφονίαν σταμάτησαν τὸ ρολόγι καὶ τὸν ὄλλαδεν τὴν ώρα. Θάχουν σπειράταις ποτεύομενοι κακούργοι θάκαναν σωστή τὴν δούλευτη τους. Φαίνονται διώματα πρωτόπειροι, χωρίς διώματα νὰ τοὺς λείτη καὶ κάποιν πονηρία.